

веннѣ коравинѣ; очи-ти му отворени камъ небе-то, блящѣли весело, и коги-то му изгорѣло вече тѣло-то отъ еднѣ-тѣ странѣ, коя-то била камъ-то огъня, добродушно проговорилъ на свои-ты мѣчители: «Опекохъ ся вече отъ тѣзи странѣ, врѣмя е да мя обѣрнете и отъ другѣ-тѣ.» Послѣ ся помолилъ, да просвѣти богъ съ вѣрѣ-тѣ си врагове-ты му, и издѣхнѣлъ. — Св. Киприанъ пѣрвѣ былъ заточенъ, та че подирѣ го повыкали въ Картагенъ, да го съсѣбѣтъ.

Киприанъ былъ сынъ на одного отъ Римскы-ты сенаторы, убогатиъ ся много, и дордѣ не былъ покрѣстенъ още, прочюлъ ся за добѣръ витѣхъ. Запозналъ ся случайно съ единъ священникъ, и му поискалъ книги-ты на Св. Писаніе за да ги прочете, а тѣ го направили да стане по-скоро Христианинъ. Като ся крѣстилъ, той ся прѣродилъ и духовно: за-що-то дордѣ былъ язычникъ, животь-тѣ му бѣше раскошенъ; нѣ сега ве-че станѣлъ постникъ (аскетія) строгъ, раздалъ, си имота на бѣдны-ты и пламенно ся прѣдалъ да изучи Св. Писаніе. Подирѣ двѣ години отъ ка-то ся покрѣстилъ, го направили Священникъ, а още подирѣ еднѣ — и Картагенскы Епископъ. Това было въ 249-ѣ годинѣ, а на другѣ-тѣ Де-цій вече былъ захвацѣлъ да гони Христианы-ты, и Картагенско-то языче-ско простолудіе тогава поискало, да ся накаже и тамошній Епископъ. — Киприанъ по откровеніе за въ ползѣ на свое-то паство ся дрыпѣлъ отъ града, и слѣдвалъ отъ прибѣжище-то си, да управлява черковны-ты рабо-ты чрѣзъ свои-ты пресвитеры, а съ писма-та си — да тѣши и да на-сѣрдѣя мѣжественны-ты исповѣдници на вѣрѣ-тѣ. Подирѣ 16 мѣсяца чѣкъ, кога-то поуслабиѣло що-годѣ гоненіе-то, той си дошѣлъ пакъ въ Картагенъ, и тамъ ся занималъ съ породенія тогава въпросъ, да ли бѣва да ся при-берѣтъ пакъ въ черковѣ-тѣ оныя, кои-то ся бѣхѣ помѣтѣхѣли прѣдъ го-неніе-то. Ето какъ излѣзѣлъ на срѣдѣ тоя въпросъ! Мнозина отъ тѣя по-мѣтѣковци ся прибрали пакъ въ черковѣ-тѣ безъ назначавано-то отъ ней-ны-ты правила прѣдварително покаяніе, ами само по ходатайство-то на вѣр-ны-ты. На слабы-ты Христианы ся правило твѣрдѣ много едно таквози ослабнуваніе въ строгость-тѣ на черковиѣ-тѣ дисциплинѣхъ, и слабомысѣ-щій дияконъ Филиссимъ сполучилъ да състави за това даже и партіѣхъ, коя-то искала да постанови за общо правило, щото сичкы, кои-то ся бы случило, да испаднѣтъ въ тяжкы грѣхове, да ся прощавать безъ никакво прѣдварително черковно покаяніе. Друга противна партія, водена отъ пре-свитера Новата пѣкъ, искала, щото сичкы, кои-то тяжко сгрѣша-вать, да бѣдѣтъ за винагы отлѣчвани отъ Черковѣ-тѣ, та да ѣ не опят-нявать съ себе си чистотѣ-тѣ. Киприанъ, като разлѣдалъ по-напрѣдъ по-роденія тоя въпросъ въ едно свое съчиненіе за помѣтѣхѣты-ты отъ черковѣ-тѣ, свѣкалъ и Съборъ, та да ся рѣши на него еднѣжъ за ся-когы. Той ся събралъ и рѣшилъ, щото да ся не отнима надѣжда-та на по-мѣтѣхѣты-ты за примиряваніе съ Черковѣ-тѣ, нѣ не бѣва да имѣтъ и съ-общеніе съ вѣрны-ты дордѣ по-напрѣдъ ся не покажѣтъ. Незадоволенныя отъ това съборно рѣшеніе Новать ся оттеглилъ тогава въ Римъ, като повлѣкълъ подирѣ си и нѣколко отъ вѣрны-ты, и тамъ съ интригы-ты си сполучилъ да накара еднѣ часть отъ Христианы-ты, да искать да ся избере за Рим-